

Na een ellendige start van zijn leven komt het hondje Spes bij mevrouw Grootjans terecht, die vroeger dierenarts was. Hij raakt erg op zijn baasje gesteld, maar ziet ook dat ze af en toe verdrietig is. Gelukkig zijn haar kleinzoon Pim en oud-stagiaire Eva regelmatig in de buurt om haar op te vrolijken. Spes krijgt veel nieuwe vrienden, waaronder Jekker. Als die bedreigd wordt door de grote dobermann Renner, aarzelt hij dan ook geen moment om hem te helpen. Maar daarmee haalt hij zich heel wat meer op de hals dan alleen de woede van Renner.

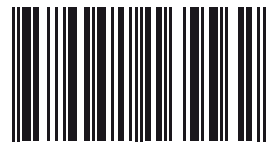
Spes is een verrassend en spannend verhaal, verteld vanuit het perspectief van een dappere hond met een neus voor rechtvaardigheid.

Leeftijd: 10+

De Vier Windstreken

ISBN 978 90 5116 556 2

9 789051 165562

Theo Meijer
SPEES

*Het leven door de ogen
van een hond*

Theo Meijer

SPEES

*Het leven door de ogen
van een hond*

De Vier Windstreken

Voor Christien

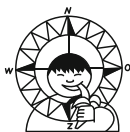
*Dank gaat uit naar Serge en Tamara Gaus van Martin Gaus
Geleide- & Hulphondenschool te Lelystad voor de feedback over
het gedrag en de communicatie van de honden.*

*Erkentelijk ben ik Alie Weerman en Marrie Koning-Beurmanjer
voor hun inhoudelijke en redactionele suggesties.*

Theo Meijer

SPEES

*Het leven door de ogen
van een hond*

Op www.vierwindstreken.com kun je je aanmelden voor onze nieuwsbrief.
Hier vind je ook al onze boeken en andere artikelen.

© 2016 De Vier Windstreken, Rijswijk
Tekst van Theo Meijer
Omslag van Martijn van der Linden
Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in Nederland
NUR 283 / ISBN 978 90 5116 556 2

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De Vier Windstreken

Een bekende geur dreef de neusgaten van Spes binnen. Zijn paar honderd miljoen supergevoelige reukcellen gaven de informatie ogenblikkelijk door aan de reukzenuw, die deze naar de dieper gelegen delen van zijn brein bracht. Daar – een miniseconde nadat hij de eerste geurflarden had opgepikt – knalde de deur van de gevreesde kamer met een dreun weer open.

De honden en de mensen

Spes

Mevrouw Grootjans was een kleine, slanke vrouw van vijfenzeventig jaar, die tijdens het lopen haar hoofd lichtjes schudde, alsof ze liet weten het ergens niet mee eens te zijn. Maar dat was helemaal niet zo. Ze was van nature juist opgewekt en positief. Maar sinds haar man plotseling in zijn stoel bij het raam was overleden, was ze gaan somberen en had de interesse in veel dingen verloren. Het alleen-zijn was haar bijzonder zwaar gevallen. 'Waarom neem je niet een hondje?' had haar dochter Kaatje gevraagd. 'Dan heb je tenminste een beetje aanspraak.'

En zo kwam het dat ze op een druilerige woensdag in juni haar laarzen aantrok, een tomaatrode regenjas aanteed en met haar auto, een klassieke Mercedes coupé, naar het asiel reed. Ze was er voor haar werk als dierenarts regelmatig geweest, maar nu – een behoorlijk aantal jaren na haar pensionering – voelde de rit ernaartoe anders, nieuw. Nu kwam ze er voor zichzelf.

Mevrouw Grootjans parkeerde haar auto voor een hoog hek. Links van haar was een omheind veldje waar een tiental honden losliep. In de verte hoorde ze blaffen. Ze belde aan bij de intercom.

'Ja?'

'Mevrouw Grootjans. Ik heb gebeld.' Het was opgehouden met regenen. Ze trok de capuchon van haar hoofd.

'Ah, ja natuurlijk, mevrouw Grootjans,' sprak een mannenstem. 'Ik doe open.'

Joop Mateboer, de beheerder van het asiel, verscheen in de deuropening van het stenen gebouwtje en kwam op haar toegelopen.

'Da's een lange tijd geleden!' Hij schudde haar enthousiast de hand. 'Leuk om u weer te zien!'

'Inderdaad, Joop. Insgelijks. En nu zonder werktas.' Ze spreidde haar armen. 'En hoe is het hier?'

'Nou, druk.'

Mevrouw Grootjans knikte. 'Ja?'

'Ja, we hebben nu honderddertig honden en negentig katten in huis. Veel te veel. Ik moet nu al beesten bij elkaar zetten, terwijl de grote golf straks nog moet komen met de vakantie.'

'Zo, ik kan me niet herinneren dat het in mijn tijd ook al zo vroeg vol zat hier,' zei mevrouw Grootjans.

'Het wordt steeds erger.'

'Door de crisis?'

'Wie zal het zeggen? Maar ik kan echt niet begrijpen dat mensen zomaar hun beest dumpen en het dan niet eens zelf hiernaartoe brengen. Dat zou tenminste nog enigszins getuigen van verantwoordelijkheidsgevoel. Nee, ze gaan een stuk rijden en gooien dan hun hond of kat eruit alsof het vuilnis is.'

'Tja, het is misschien een tijdsbeeld,' vulde mevrouw Grootjans aan.

'Nou, als ik in mijn buurt rondkijk, word ik er ook niet vrolijker op. Die verloedert. Mensen gooien hun rotzooi

gewoon op straat. Laatst zijn in de speeltuin bij mij om de hoek drugsspuiten gevonden. Waar dus kinderen spelen! Dat snap je toch niet?’ Hij tikte met zijn wijsvinger tegen zijn voorhoofd.

‘Pfff,’ reageerde mevrouw Grootjans, ‘waar gaat het naartoe, hè?’ Ze maakte aanstalten om verder te lopen.

‘Nou ja, laat ook maar. Zo is het nu eenmaal in de maatschappij.’ Hij maakte een armgebaar richting het kantoorgebouw. ‘Koffie?’

‘Nee, dank je, Joop. Ik heb al genoeg gehad vandaag.’ Ze legde een hand op haar maag.

‘Ja, ik ken dat. Zo ongemerkt heb je een hele sloot cafeïne achter de kiezen. Maar hoe is het met u? Helemaal gestopt, toch?’

‘Ja hoor. Ik heb nog een tijdje hier en daar wat voor trouwe klanten gedaan, maar daar ben ik een paar jaren geleden mee opgehouden.’ Ze keek even naar de grond. ‘En Eva komt nu dus haar rondes doen?’

‘Ja, een prima dokter. Bijna net zo goed als u!’ Joop Mateboer lachte gul naar mevrouw Grootjans.

‘Ja, zo kan die wel weer.’ Ze legde een hand op de arm van de beheerder. ‘Zullen we maar kijken of ik je van één hondje af kan helpen?’

Het was een geblaf van jewelste toen ze door de gangpaden liepen met aan weerszijden rijen met kooien. Af en toe bleven ze even stilstaan, wezen een hond aan, praatten over hondenrassen, gezondheid, verzorging, gedrag. In het vierde gangpad zag mevrouw Grootjans een bruin, kort-

harig hondje. Het had een witte vlek rond zijn ogen. Ze nam het beestje rustig op.

‘Het is net alsof hij een bril opheeft. Wat een grappige hond is dat!’ zei ze tegen niemand in het bijzonder.

Het dier stond op een paar meter afstand van de tralies. Zijn kop was iets schuin naar voren gestrekt. Met zijn natte, beweeglijke neus was hij aan het beoordelen wie er voor zijn hok stond.

De beheerder stond met de handen in zijn zakken toe te kijken. ‘Die zit al ruim anderhalf jaar hier. Zit van alles wat in. Een beetje keeshond, een beetje herder, wat spaniël... Tja, wat niet? Een echt vuilnisbakje dus.’

‘Die zijn over het algemeen wel het sterkste, Joop.’

‘Dat wel. Maar voor dit beestje ziet het er niet goed uit. Hij is al door meerdere mensen meegenomen en weer teruggebracht. Wil niet aarden. We zullen hem moeten laten inslapen. Het is veel te vol hier. Wel zielig eigenlijk, hè?’ Hij slofte verder.

Mevrouw Grootjans wilde hem volgen, maar bedacht zich opeens. Overal was gekef, geblaf en geloei te horen, maar in het hok met het bruine hondje bleef het stil. Ze draaide zich weer om. Het beestje had zijn snuit nu vlak bij het hekwerk en keek haar met een schuine kop ter hoogte van haar knieën aandachtig aan.

Wat een schrander beestje, zo anders dan de rest, dacht ze bij zichzelf. Ik heb in mijn praktijk zelden zo’n opmerkelijk hondje gezien. Ze bukte zich en drukte haar gezicht tegen twee stangen. ‘Hoe heet jij, hondje? Wat wil je me vertellen, lieverd?’

Met zijn achterlijf enthousiast schuddend, de staart hevig zwiepend, kwam het hondje dichterbij en likte ijverig haar handen. Mevrouw Grootjans liet hem rustig begaan en aai-de hem over zijn snuit. Een warme, stinkende lucht kwam uit zijn bek. Vanuit een beroepsmatige reflex duwde ze de boven- en onderlippen opzij. Rood, opgezwollen tandvlees, vooral aan de bovenkaak, werd zichtbaar. Ze beoordeelde het gebit vluchtig op andere mogelijke afwijkingen, maar zag niets.

‘Hm, gingivitis,’ mompelde mevrouw Grootjans voor zich uit.

‘U zei?’ vroeg de beheerder, die weer naast haar was komen staan.

Ze stond op. ‘Gingivitis. Tandvleesontsteking. Dat moet behandeld worden om erger te voorkomen, maar verder ziet het beestje er vitaal uit.’

Het hondje was nu op zijn achterwerk gaan zitten. Met snelle en krachtige bewegingen krabde hij zich met een poot achter zijn rechteroor.

‘De vacht ziet er zo op het oog gezond uit,’ concludeerde mevrouw Grootjans. ‘Misschien schurft of vlooiën, maar da’s makkelijk te verhelpen.’

‘Als er één vlooiën heeft, hebben ze dat in een mum van tijd allemaal. Zeker nu met dat vochtige en warme weer. Zullen we ook nog even naar een paar nieuw binnengebrachte honden kijken? Die zitten binnen, nog in quarantaine,’ stelde de beheerder voor. ‘Er is net een teckel bij gekomen en gisteren een bolognezer. Da’s een echt gezelschapshondje. Niet wat voor u?’

‘Zo’n pluizig stofnestje met al dat haar voor de ogen is niks voor mij, Joop. Ik heb al genoeg met mijn eigen haar te stellen. Nee, ik neem deze!’ Ze wees in de richting van het bruine hondje met de oogvlekken.

‘Mevrouw Grootjans, weet u het zeker? Ik ben bang dat u er weer snel mee terugkomt. We kunnen toch nog even binnen kijken?’

Ze schudde haar hoofd. Nu niet uit gewoonte, maar omdat ze het niet eens was met zijn oordeel. ‘Nee, deze wordt het. En je hoeft me niet op andere gedachten te brengen. Ik heb er een goed gevoel bij.’

‘Nou ja, u moet het zelf weten. U hebt er per slot van rekening ook kijk op,’ antwoordde de beheerder ten slotte. ‘Ik zal even een riem pakken.’

‘Hoe heet het beestje?’ riep mevrouw Grootjans hem na. De beheerder keek om en antwoordde: ‘Spes.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik weet ook niet hoe ze erop komen. Al die rare namen tegenwoordig. Nou, toe maar.’

‘Spes,’ herhaalde mevrouw Grootjans voor zich uit. Ze duwde zich tegen het hekwerk. ‘Spes,’ zei ze nu hardop. ‘Dus jij bent Spes!’ lachte ze naar de hond die tegen de tralies opsprong.

En zo kwam het dat op die bewuste woensdag om kwart over vier ’s middags een blijde mevrouw Grootjans, met naast haar op de voorstoel een nog blijere Spes, terugreed naar Appelstraat nummer 32, onwetend van de avonturen die op hen lagen te wachten.

Appelstraat nummer 32

Het huis van mevrouw Grootjans lag aan de Appelstraat. Niet dat er in de straat allemaal appelbomen stonden. Vroeger wel. Toen was er een grote boomgaard van het landgoed Weidezicht. Aan het einde van de Tweede Wereldoorlog was het grote landhuis door geallieerden in puin geschoten, omdat de Duitsers er hun hoofdkwartier in hadden. Na de oorlog was het huis afgebroken en waren de omliggende landerijen bouwrijp gemaakt voor Fruitwijk, een nieuwe wijk van Zevendorp.

Fruitwijk was opgebouwd uit straten van halve cirkels rond een park waar ooit het indrukwekkende landhuis Weidezicht had gestaan. Midden in het park stond nog de originele zonnewijzer. Ook de ijskelder en het nabijgelegen meertje van het landgoed stamden nog uit de tijd dat het landhuis bewoond werd, maar dat was dan ook alles. Nu vond je er een kinderboerderij, een theehuis, een pluktuin met kruiden, een speelveld, en zo nog wat van die parkdingen.

Tegen het park aan gebouwd stonden de villa's en de herenhuisen, een straat verder de twee-onder-een-kapwoningen, nog verder van het park de rijtjeshuizen, dan de huurhuizen, de portiekwoningen en ten slotte de flats. Zo kon je vanaf de zonnewijzer gezien van laag naar hoog kijken, of van rijk naar arm. Maar of dit zo was bedacht om iedereen uitzicht te bieden op het park...?

In de Appelstraat, die direct aan het park lag, stonden prachtige huizen met ruime tuinen. Het was voor iedereen duidelijk dat je veel geld verdiend moest hebben om je een huis aan de Appelstraat te kunnen veroorloven. Geen enkel huis was hetzelfde, maar bij alle huizen moest je een flink eind door de voortuin lopen om bij de deur te komen.

Op nummer 32, waar mevrouw Grootjans sinds haar huwelijk woonde, stond het huis dat haar man – architect – zelf had ontworpen. Ooit moest het een indrukwekkend huis zijn geweest. Dat kon je zien aan de kolossale omvang, de drie verdiepingen, de zware eikenhouten kozijnen en de glas-in-loodramen, het overhangende en rietgedekte dak en het torentje midden op het dak. Maar nu zag het er enigszins sjofel uit: de muren waren van onder tot boven overwoekerd door klimop, hier en daar was verf van de dakgoten afgebladderd en de stenen trap naar de voordeur was verzakt.

Nog voordat mevrouw Grootjans haar auto de oprijlaan van het huis in stuurde, wist Spes al waar ze zou stoppen. Hoewel de wagen potdicht was, had zijn neus toch allerlei geursporen van buiten opgepikt. Bekende geuren van het nieuwe baasje dat naast hem zat, maar ook de aanwezigheid van andere honden. Omdat hij door het zijraam dat nu volledig was beslagen door zijn gehijg niets kon zien, sprong hij opgewonden op en neer op zijn stoel.

Mevrouw Grootjans zette de auto stil aan de zijkant van het huis, waar eens de ingang van haar praktijkruimte was geweest. Ze opende het portier, stak haar benen naar buiten en trok zich via de zijkant van de deuropening omhoog.

‘Zo, hèhè, daar zijn we dan,’ zei ze, meer tegen zichzelf dan tegen Spes. Toen draaide ze zich voorzichtig om naar de auto. ‘Kom er maar uit, jongen,’ zei ze. Maar Spes was al achter haar langs naar buiten gesprongen, de riem achter zich aan slepend. Hij begon direct met zijn neus laag tegen de grond de omgeving te verkennen. Snuivend en niezend liep hij zo zigzaggend de oprijlaan af. Toen hij bij de hoek van het opgemetselde, lage muurtje kwam, dat de grens vormde tussen de tuin en de straat, hield hij plots stil. Hij drukte zijn neus tegen het muurtje, snoof aandachtig en bewoog zijn achterlijf wat heen en weer. Toen trok hij zijn rechterachterpoot op en perste zijn blaas leeg. Voor iedere hond in de buurt stond zijn naam nu met grote letters geschreven bij huisnummer 32: *Spes*.

Vriendschap

Vanaf het moment dat Spes zijn nieuwe baasje had ontmoet, was het hem duidelijk dat hij het zeer getroffen had. Zijn wantrouwen tegenover nieuwe bazen, dat door schande en schande was opgebouwd, maakte langzaam maar zeker plaats voor diepe genegenheid. En mevrouw Grootjans genoot op haar beurt met volle teugen van de aanwezigheid van Spes.

De eerste dagen van zijn verblijf had Spes gebruikt om het huis van onder tot boven te verkennen. Nu was hij een hond met een hele scherpe neus. Honden ruiken sowieso al heel goed, veel beter dan mensen, maar Spes had ook voor een hond een uitzonderlijk goed reukvermogen. Dat was voor hem volstrekt normaal, hij wist niet beter. Daarnaast had hij ook een geweldig geheugen. Hij had genoeg aan een piepklein geurspoortje. Razendsnel werd dit in zijn hondenbrein vergeleken met wat in zijn geheugen al was opgeslagen om plaatsen en afstanden te onthouden. Zo wist hij in zeer korte tijd hoe het huis aan de Appelstraat was ingedeeld, hoeveel kamers er op elke verdieping waren, hoe hij snel bij zijn etensbak kon komen als zijn bazin hem riep, waar hij het beste uitzicht had, wat tochtige en wat warme vertrekken waren en welke deuren hij met zijn snuit kon openduwen en welke niet.

Overdag lag hij vaak in de huiskamer te slapen, in een

mand vlak bij de verwarming. Het was een ruime kamer en suite met ingebouwde kasten. Het voorste deel van de kamer keek uit op het park, het achterste deel had openslaande deuren die naar de wild begroeide achtertuin leidden. 's Nachts sliep hij op het logeerbed in de kamer naast de slaapkamer van mevrouw Grootjans. Zij had de gewoonte haar deur open te laten staan, zodat Spes vaak midden in de nacht even bij haar ging kijken. Soms ging hij ook op het voeteneind liggen, totdat haar gesnurk zo hevig werd dat het zelfs hem uit zijn slaap hield. Klaarwakker als hij dan was, ging hij meestal naar het vierkante torentje. Dankzij de brede vensterbanken die meneer Grootjans, amateursterrenkijker, voor zijn telescoop had laten maken, had Spes een fantastisch uitzicht over het park en de wijk achter de Appelstraat.

Mevrouw Grootjans deed er alles aan om de hond op zijn gemak te stellen en gezond en sterk te maken. Ze begon met Spes rauw vlees met gekookte groenten te geven, iets wat hij in zijn hele leven nog nooit had gehad. Telkens schrokte hij zijn bak leeg alsof het zijn allerlaatste maal was en likte hem daarna uitgebreid schoon.

Op de derde dag – voor hij zijn eten kreeg – had ze hem meegenomen naar de doucheruimte van haar praktijk. Spes zag de kale omgeving, rook vreemde geuren en draaide zich meteen om, maar mevrouw Grootjans haalde hem terug en deed de deur dicht.

Spes keek om zich heen, voelde zich in het nauw gedreven en drukte zijn staart tegen zich aan. Mevrouw Grootjans

zag de angst bij Spes opkomen, ging op een krukje naast hem zitten en streekte zijn kop en rug. Toen pakte ze de handdouche en liet handwarm water over de tenen van zijn voorste poten lopen tot aan de pols, terwijl ze hem bleef aaien en geruststellende woordjes sprak. Spes keek naar zijn poten, stapte naar achteren en zag het water weglopen onder de rubberen mat waar hij op stond. Mevrouw Grootjans trok hem weer zachtjes naar haar toe, hield hem zo even op zijn plek en liet het water weer over zijn poten gaan. Toen hij daar zo stond, gaf ze hem een koekje, klopte op zijn flank, sproeide nog iets hoger, naar de elleboog, en draaide toen de kraan dicht.

Mevrouw Grootjans begreep dat zij geduldig moest zijn met Spes. Dagelijks liet ze hem wennen aan de douche-ruimte en aan het water. Na twee weken werd haar geduld beloond en kon ze hem helemaal inzepen en wassen, maar rond zijn kop liet hij zich niet nat maken.

Het schoonmaken van het gebit ging op dezelfde voorzichtige en rustige manier. Eerst liet ze hem een paar keer aan de vleesachtige smaak van de tandpasta ruiken en proeven. Ze aaide hem, terwijl hij de pasta van de borstel likte. Na verloop van tijd ontspande hij zich en stond haar toe dat ze zijn lippen optilde en met de borstel zachtjes zijn tandvlees masseerde. Ten slotte raakte hij gewend aan de dagelijkse routine. Hij gaf zich gedwee over aan haar rustige handelingen en liet zijn tanden schoonmaken in afwachting van een stukje pees of kraakbeen.

Mevrouw Grootjans liet Spes vier keer per dag uit. Het

waren wandelingen in de buurt van de Appelstraat en in het park. In korte tijd had hij kennis kunnen maken met een paar honden uit de buurt, zoals Mimi, de zwarte poedel van nummer 44, hoewel van kennismaken eigenlijk geen sprake was. Mimi keurde hem geen blik waardig en liep hem zonder een woord te zeggen hooghartig voorbij. Op nummer 50 woonde Bruno, een kolossale hond, bijna zo groot als een pony, die rustig waggelend achter zijn baasje liep. Hij nam niet de moeite even stil te staan als hij moest poepen, maar liet gewoon al sjokkend zijn drollen vallen. Bruno was een hond van weinig woorden, maar zei Spes wel vriendelijk gedag. Dat was met Keizer wel heel anders. Keizer was de dobermann die luid blaffend en grommend heen en weer rende achter het ijzeren hek van nummer 12, de als een klein paleis opgetrokken villa van... Ja, van wie eigenlijk? Het enige wat Keizer tegen Spes schreeuwde, elke keer als hij het hek passeerde, was dat hij het niet in zijn kop moest halen ooit een poot in zijn tuin te zetten. Alsof Spes dat van plan zou zijn geweest.

En dan had je Jekker, waarmee Spes direct vrienden werd. Meteen de eerste dag dat Spes in de Appelstraat was uitgelaten, was Jekker rennend vanuit het park de straat overgestoken en enthousiast op hem afgekomen.

De beide honden hadden elkaars achterwerk aandachtig besnuffeld. Jekker had zijn staart omhoog staan en kwispelde lichtjes, waardoor hij zijn geur verspreidde. Spes rook een vrolijke, sociale hond. De geur van Jekker stond hem direct aan.

‘Jij bent Spes, hè? We hebben je al geroken. Ik ben Jekker.

Kom, ga je mee lekker rennen?’ riep Jekker. ‘Er zijn nog meer honden, ik zal je voorstellen.’ Jekker stond op zijn voorpoten te springen.

Spes wilde dolgraag met Jekker dollen en ravotten en trok aan zijn riem, waardoor hij zijn bazin bijna omvertrok. Ternauwernood kon mevrouw Grootjans zich in evenwicht houden.

‘Sorry,’ zei Spes, ‘ik zou wel willen, maar dat gaat nu niet.’ Hij deed een paar passen naar achteren, zodat de riem niet meer strak stond.

‘Dan een andere keer,’ zei Jekker en hij draaide zich alweer om. ‘Maar je hebt een lieve baas. Ze heeft mij een keer het leven gered!’

‘Wat was er dan gebeurd?’ riep Spes hem nog na. Maar Jekker was de straat alweer overgevlogen, richting een groep honden die elkaar in het park achternazaten.